

Korpa Tamás

Krúdy Gyula-émlékhajku

*„az nem tévedés volt, hanem maga az élet”
(Tóth Alexandra)*

a jangche ősz és tél közt
mert két betűben elfér
még az ősz és háromban a tél
bár lehet hogy másért és másként beszél
tükör és füst : a kert álma a tó látomása
kikötőre szerelt tükrökkel jeleznek
ha kigyúlnak a rőzsetüzek ázott
égett rét hunok párizsban sumerek
buenos airesben vizigótok az antarktiszon
anyegin összegyűjtött levelei
szeptemberi vérvörös ujjlenyomatok
a folyón úszó levelek:
a jangche ősz és tél közt
mert két betűben elfér
még az ősz és háromban a tél
bár lehet hogy másért és másként beszél
máshogyan kel és csendesül el
a víz mint újszülött partra úszik s fel
az ujjhegyektől mégis lefelé
az úszóhártyáig visszakúszik
mert jangche a folyó s egy másik
tekerdő folyó rajta:
torlódo jégdarab és barlang faláról
csüngő jégcsap ugyanabba
a folyóba olvad a sárga vízben
úgy mentél el mintha jönnél
merítő papír és csónak lebeg a körívnél
ilyenkor ha egy elégia sála beakadna
a metróajtóba az elégia csupaszon állna
csak most nylon a tűzben így zsugorodik
s lesz tömör ez a tér is égett nyolonszag
plazma tv az ég hármásával betűk peregnék
majd elsimulnak a szem felszínén
tekeredik a villamos kék anakonda
a jangche

Hesz Tamás

CSODÁK – CSODÁJA...

A minap, mint hogy fő fürkészi rangba munkálkodom, – szóval a minap ráakadtam Csillagó szemű Lázár Ervin íróasztalára. Pontosan arra a széles hosszú deszkára, amelyen legtöbbet forgott a tolla. Mivel nem figyeltem rám a kutya se... kíváncsiságból elkezdtem kihúzogatni a fiókokat. Rég nem használt ódon szagú csúszkák, tapadtak nehezen mozogtak akárcsak nagyanyám a szalagavatón, s mit ad isten, hangos dörejjel földre koppan szinte minden. Szótlatlan némán megálltam helyben, mint kit a villám rakott oda, de szerencsémre meg nem zavart senki! Csodák - csodájára a kihullt dupla fenekű fiók alján ott virított egy időtől sárgult rongyos szélű papírlap! Volt ott még törött fémkapocs és dohányzacskó – kék gyertyaviasz csöppök, rozsdás körömrészelő. Hát igen! Így kell kincse lelni, suta kézzel, oktalan fejjel, septibe gyorsan... kapkodó kölyök arccal. Felkaptam a papírlapot, s akár a déli szél kiviharzottam az épületből. Egyenest a park legtávolabbi padjára telepedtem áhítattal széthajtogattam. És igen ó egek, ott volt az orrom előtt, ott mosolygott velem szemben még egy mese, melyet még nem halott soha senki!...

„ÉS AKKOR..” KAPITÁNY

„És akkor..” kapitánynak volt egy kedvenc tolla. Jól fogott annyi szent, azzal töltötte tele a könyvtárak hosszú polcait, azok pedig vidáman pattogtak, rogyadoztak a sok história alatt.

A kapitányt messziről ismerte bárki, ha épp tollal kezében közlekedett az utcán nagyobb hatalma volt mint bármely királynak! – A férfiak kalapot emeltek előtte, a nők kacéran fülig pirultak, ó de a gyerekek! Az ám! Amint ráleltek már trombitálták szét a hírt – csecsemőnek iskolásnak; Itt a kapitány! Itt a kapitány, gyertek.. gyertek!! Körbe sereglették, útját állták, moccanni sem tudott – ő pedig mosolyogva rázendített; „És akkor az úgy volt...”

Tátott szájjal hallgatta kicsi – nagy, s mikor véget ért a mese mindenki levonta a tanulságot, sírva vagy éppen nevetve szétszéledtek. Híresztelték is körbe kerek nagy országba; bizony ám...én ezt „És akkor..” kapitánytól halottam, ugye milyen szép és okos történet?!

Rajongva szerették őt, várták hol bukkan fel legközelebb.

Egyszer egy nagyon bátor gyerek meg állt a kapitány előtt, kerek pereg megkérdezte; hogy lehet az, hogy sose fogy ki a tinta a tollából?? – A kapitány elárulta

a fiúnak, hord magával régi korokból örökölt varázs ige kollekciót. Ősi nagyon titkos boszorkány ráolvasás ami úgy hangzik; „Kirgyóla – Bergyóla béka csüng az álladon!” Amint ezt kimondja újra tele van a tolla tintával. De a fiú nem tágitott, - jó..jó! És a papír??

Hát az pedig úgy van, hogy kimegyek az erdőbe és összegyűjtök sok sok színes falevelet – hazaviszem lefödöm egy nagy piros lábassal és újra elmondom; „Kirgyóla – Bergyóla béka csüng az álladon!” Így lesz tele az asztalom friss ropogós papírlapokkal!

Bizony ez így volt! Bárki utána olvashat lexikonokba, a gyerekek akkoriban valamilyen oknál fogva...máig sem közismert.. nagyon sok falevelet gyűjtöttek kirándulás közben, a nagymamák az óvodában pedig nem beszéltek másról; - Mint hogy már megint eltűnt egy nagy piros lábas a spájzból, amiben lekvárt szoktak befőzni... és dunsztjuk sincs hová lehetett! Ráadásul nem csalás nem ámitás, abban az időben rekord mennyiséget adtak el a boltokban a „Kirgyóla – Bergyóla „márkájú tintautántöltő patronokból!

Nem messze ettől a helytől létezett egy másik ország is . Így is hívták; „A másik ország”

Élt ott Valaki egyedül egymagában, ő volt az ország uralkodója.

Száraz néptelen sivatagok, sós könnyektől duzzadó folyók, kristályos csillogó kőszívektől magasló hegyek legnagyobb fejedelme. Nem kedvelte – nem szerette őt senki, féltek tőle az emberek. Épp ezért szomorú volt és bánatos, hiszen én is a világ része vagyok sóhajtott fel sokszor. Mert bizony sóhajból ebben az országban nem volt hiány, ezzel töltötte meg hatalmas kincseskamráit sorba. Volt itt könnyörgő sóhaj, és feloldozó, szerelmes kéjes gyötrelmes, sokszor izzadt beteg, fiatal és nagyon öreg. Az egész pince raktár dugig volt sóhajjal és itt - ott, egy - egy sarokban megbújt néhány fohász.

Ez a Valaki feketében járt, mindig feketében, mert errefelé ez a divat. Egyetlen barátja – az is több millió éves... néha meglátogatta őt. Ilyenkor hangos kopogás rázta meg a csendet és tudta „Itt az idő” útra kelnek együtt sétálni. A hosszú fekete palástú, komótosan leszállt trónusáról, végigment dermedt hideg termeken, ki - várának udvarára, szeme végigfutott homokból kavicsokból nyíló virágain és kilépett a várkapun – A kapuban két csontváz strázsált szigorú lándzsákkal. Ő és a látogató üdvözölték egymást, útközbe beszélgettek s egyszer csak azt mondja „a Valakinek az idő”- Nem messze innen, de túl a kéngőzős vulkáni sziklákon él egy nagyon híres ember kit úgy hívnak „ És akkor...”kapitány Gyere látogassuk meg, talán ő csillapítja magányunk oltja bánatunk! – így is tettek elindultak!

„És akkor...”kapitány épp nyakig ült hatalmas halom papírlapok között vadul dobálta őket, mint nyári nagyit a téli dunyhát, mikor hirtelen a semmiből lehupant elé egy hatalmas árnyék. A kapitány rátekintett, nyomban tudta ki lehet az,

hiszen sokszor írt mesélt róla – széles vállairól magas termetről vagy legalább is amit az ember fekete csukja alól kisejthet.

Remegő hangon kérdezte: egyedül jöttél?

Nem! Ketten vagyunk „Itt az idő” lépett elő társa!

A kapitány szomorún lehajtotta fejét, van itt még valami szólt fátyolos hangon: Ha most veletek megyek mi lesz ezzel a sok mesével? Most is dolgozom valamin, és az a sok könyv amit még meg sem írtam, ó ha tudnátok hány helyet még be sem jártam, mi lesz azzal a milliányi gyerekhanggal akik várnak rám szerte nagyvilágban??

De a Valaki türelmetlenül dobbantott.. ”Itt az idő” ketten jöttünk és ő sem ér rá akármikor, velünk kell jönnöd, egy másik országban van rád szükség ezentúl!

Ne félj! Szólt az Idő szelíden. Ne tarts semmi bajtól - tudod te is milyen erős és végtelen vagyok, megőrizlek későbbi századoknak, fenntartom neved, tanításaid.

Az ifjabbak meleg szívvel gondolnak vissza rád, apró rózsaszín ujjak szaladnak majd könnyű papírlapon, arcuk áztatja könny – derű! Az igazi hatalom..tudd ilyen egyszerű!

Aztán megszólalt a Valaki, egész furcsa gyerekhangon: Ahogy megyünk át, egyik országból a másikba, ahogy megyünk át... kérlek mondj nekünk egy mesét csak nekünk kettőnknek, kérlelte újra mohón! A kapitány felnézet és a sötét kámzsa rejtekében meglátta fellobban

szikrát hányni azt a két gyertyalángot, amit mindig is parázslani látott forró kölyökarcokon.

Nem tudta meg állni képtelen volt, felszakadt belőle egy hatalmas nevetés, egyenesen belenevetett a Valaki szemébe! Jól van, bólintott mesélek nektek! Rázen-dített: „És akkor az úgy volt...hogy kart karba öltve elindultak hárman hosszú úton egyik országból egy másik országba középütt az emberrel – kinek most már elárulhatom Csillogó szemű Ervin volt a neve. Ennek az Ervinnek volt egy kedvenc tolla, miből ha kifogyott a tinta csak elmondta a „Kirgyóla – Bergyólát” máris írhatott tovább, s a papírt ki gondolná.....?

Lázár Ervin Írónak ajánlva: 2007. 05. 15.